శ్రీ కల్యాణీయం

– సింగీతం లక్ష్మీ కల్యాణి

విశేషమైన ఖ్యాతి గడించిన సినీదర్శకుడి భార్య ఐనప్పటికీ ,

సాధారణ గృహిణిగా ఎదుగుతూ

కుటుంబాన్ని అందంగా తీర్చిదిద్దుకున్న ఓ మహిళ స్ఫూర్తిదాయకమైన ఆత్మకథ..!!

(గత సంచిక తరువాయి)

మొత్తం మీద ఈజిప్టులోని కెయిరో కెళ్ళి ఫెస్టివల్ వాళ్ళు ఏర్పాటు చేసిన హోటల్ రూమ్ చేరుకుని ఫెస్టివల్ డెకరేట్ ఆఫీస్‌కి వెళ్ళి వివరాలు తెలుసుకుని, ప్రోగ్రాం షీట్లు తీసుకుని, ఫార్మాలిటీస్ పూర్తిచేసుకున్నాం. వాళ్ళిచ్చిన డెలిగేట్ కార్డ్స్ తీసుకున్నాం. అంటే, ఫెస్టివల్‌కి అటెండ్ అయ్యే డెలిగేట్స్‌కి వారివారి ఫోటోలు అమర్చిన కార్డులు రిబ్బన్‌కి కట్టియిస్తారు. రోజూ అవి మెడలో వేసుకుని ఫెస్టివల్ సినిమాలకి వెళ్ళాలన్నమాట. మరెవ్వరూ ఆ కార్డులు ఉపయోగించరాదన్నమాట. తరువాత మా సెల్‌ఫోన్‌లోని సిమ్ కార్డులు మార్చుకుని, ఆ షాపులోనే టెస్ట్ చేస్తే, అది ఇండియాకి కనెక్ట్ అవ్వలేదు. ఆ కార్డులు షాపువాడి మొహాన పారేసి మా డబ్బు వాపసు తీసుకుని హోటల్‌రూముకి వచ్చేసరికి ఫెస్టివల్ డైరెక్టర్ ఆఫీసు నుంచి ఒక ఆమె మా వారికి ఫోన్ చేసింది. ‘ఇండియా నుంచి మీ అమ్మాయిలిద్దరూ టెన్షన్‌తో ఫోన్ చేశారని, మీ గురించి ఏ విషయమూ తెలియలేదని, మీరున్న హోటల్ పేరు, ఫోన్ నెంబరు తెలియలేదని, చాలా దిగులుగా మాట్లాడారు. నేను మీరు కులాసాగా ఉన్నారని, ఈ హోటలులోనే ఉన్నారని ఫలానా నెంబరు రూమని చెప్పమని‘ అంది. నాకు ఏడుపు వచ్చినంత పని అయింది. పాపం, మా అమ్మాయిలిద్దరూ ఎంత కంగారు పడివుంటారోనని. మేము కార్డులు వేయించుకోడానికి ప్రయత్నించినా ఫలితం లేకపోయింది. మొత్తం మీద ఎలాగో సాధించి సిమ్ కార్డులు వేయించుకుని మా అమ్మాయిలతో మాట్లాడాము.

అప్పుడు తెలిసింది ఇండియాలో మా అమ్మాయిలు శకుంతల, సుధల పరిస్థితి. అమ్మా నాన్నలకి ఫోన్ చెయ్యాలంటే వాళ్ళకి ఈజిప్టు కెయిరో నెంబరు, హోటల్ నెంబరు తెలియలేదు. ఆఖరుకి ఇంటర్నెట్‌లో ఫెస్టివల్ డైరెక్టరేట్ నెంబరు బట్టి, ఛాన్సు ప్రయత్నిద్దామని చేశారుట. ఇద్దరూ చాలాసేపు తంటాలు పడి పట్టారట ఈ నెంబరు.

ప్రతి యాత్రలో ఏదో ఒక అనుభవం ఉంటుంది. కానీ, కొన్ని యాత్రల అనుభవాలు ఎంతో ఉత్కంఠంగానూ, ఎప్పటికీ మరుపురానివిగానూ మిగిలిపోతాయి. అలాంటిదే ఈ పర్యటనానుభవాన్ని చెప్తాను.

‘బీ ఎ రోమన్ ఇన్ రోమ్‘ అన్నారు. కానీ, ‘బీ ఏన్ ఇండియన్ ఎనీవేర్, ఈవెన్ ఇన్ రోమ్‘ అని ఈ మధ్యనే తెలిసొచ్చింది. ఈజిప్టులో అడుగుపెట్టగానే నాకు అర్థమైన విషయం ఏంటంటే మనకి వాళ్ళ భాషరాదు, మనం మాట్లాడేది, వాళ్ళకి అర్థంకాదు. ఏదో ఇంగ్లీష్ తెలిసిన ఒకరిద్దరు అక్కడక్కడా తగుల్తారు.

ఆ రోజు చిత్రోత్సవ ప్రారంభ దినం, ఆ ఉత్సవం ఒపెరా హౌస్ అనే థియేటర్లో జరుగనుంది. ఇది కెయిరోలోని అతి పెద్ద థియేటర్ కాంప్లెక్స్. ఇందులో ఒకేసారి వేర్వేరు ప్రదర్శనలు జరుగుతాయి. బాగా తెలిసినవారికే ఆ లోపల కారిడార్లలో దారులు ఏవి ఎటువైపు వెళ్తాయో తెలుస్తుంది. కొత్త వాళ్ళకి అంతా అగమ్యగోచరం. పైగా అందులో బోర్డులన్నీ అరబిక్‌లోనే రాసున్నాయి. ఫంక్షన్‌కి రెండువేలమందికి పైగా హాజరయ్యారు. ఇది మూడంతస్తుల్లో బాల్కనీలున్న హాలు. వచ్చిన జనంలో ఎక్కువమంది ఈజిప్షియన్లే. నల్లటి ముసుగు, పొడవాటి గౌన్లు వేసుకున్న ఆడవాళ్ళు ఎంతోమంది వచ్చారు. విదేశాల నుంచి వచ్చిన డెలిగేట్లు ఒక వందమంది ఉంటే, భారతదేశం నుంచి వచ్చిన ఆడవాళ్ళలో నేనుగాక మరో ఇద్దరు ముగ్గురు కనిపించారు. వాళ్ళంతా ప్యాంట్లూ, సూట్లూ వేసుకుని ఉన్నారు. చీరకట్టుకున్నది నేనొక్కదాన్నే. అప్పుడు నాకో పిచ్చి ఆలోచన వచ్చింది. నేను కూడా ఏ జీన్సో, సూటో వేసుకుని ఉండాల్సింది అని.

నేనూ, మావారు మా సీట్లలో కూర్చున్నాం. ఆ రోజు కార్యక్రమానికి ఎవరో వీవీఐపీలు రానున్నారు కాబోలు, సెక్యూరిటీ ఎక్కువగా ఉంది. ఈ సమయంలోనే మరుపురాని ఓ సంఘటనకు తెరలేచింది. మరో అయిదు నిమిషాల్లో ఫంక్షన్ మొదలు కానుందనగా 'టాయ్‌లెట్‌కి వెళ్ళివస్తా'నని మావారితో చెప్పి బయటకు బయల్దేరాను. గేటు దగ్గర సెక్యూరిటీ వాళ్ళు బయటకు వెళ్ళనీయలేదు. వెంటనే వచ్చేస్తానని ఇంగ్లీష్‌లో చెప్పా. అక్కడున్న వారికి నామాట అర్థం కాలేదు. అతనేదో చెప్పాడు. అది నాకు అర్థంకాలేదు. ఈలోపల చీఫ్‌గెస్ట్ వస్తున్నారేమో.. హడావుడి మొదలైంది. ఉన్నట్టుండి సెక్యూరిటీ వాళ్ళంతా అటువైపు పరుగులు. ఇదే సందనుకుని గేటు బయటికి వచ్చేశాను. చీఫ్‌గెస్ట్‌కి అందరూ సెల్యూట్‌లు కొట్టారు. ఆయన హాల్లోకి ప్రవేశించగానే గేటు తలుపులు మూసేశారు. నేను దారి వెతుక్కుంటూ టాయ్‌లెట్స్ వైపు వెళ్ళాను. అట్నుంచి తిరిగి హాలుకు వెళ్ళడానికి దారి మరిచిపోయాను. కాసేపు వెతికీ వెతికీ నెమ్మదిగా హాలుగేటుకు చేరుకోగలిగాను. అక్కడ అప్పటికే చాలామంది సెక్యూరిటీ వాళ్ళు తుపాకులతో నిలబడ్డారు. వాళ్ళని చూడగానే భయమేసింది. లోపలికి వెళ్ళే ప్రయత్నం చేస్తే గేట్లు తెరవడానికి వీల్లేదు అన్నట్లు సైగలు చేశారు. ఇక, కంగారు మొదలైంది. ఫంక్షను అయ్యేంతవరకూ నేను లోపలికి వెళ్ళకపోతే మా వారు చాలా కంగారుపడతారు. పోనీ ఫోన్ చేద్దామంటే నా మొబైల్ ఆయన దగ్గరుంది. మరో గేటు నుంచైనా వెళ్ళనిస్తారేమోనన్న ఆశతో అటువైపు వెళ్ళాను. ఎంతో పొడవుందా కారిడార్. ఆ హాలుకి చాలా గేట్లున్నాయి. ఏ గేటు దగ్గరకు వెళ్ళినా అదే పరిస్థితి 'లోపలికి పోరాదు' అంటూ ఎవరూ తలుపులు తీయలేదు.

అలా దాదాపు ఓ అరగంట గడిచిపోయింది. ఆ సమయంలో హాలు స్టాఫ్‌కి చెందిన ఇద్దరు అరబ్ అమ్మాయిలు కనిపించారు. వాళ్ళ దగ్గరికి వెళ్ళి "నా భర్త లోపలున్నారు. నేను హాల్లోకి వెళ్ళాలి" అని ఇంగ్లీష్‌లో చెప్పాను. వాళ్ళు తెల్లముఖాలేశారు. వాళ్ళకి ఇంగ్లీష్ అర్థంకాదు. నా పరిస్థితిని వివరించాలని సైగలు చేశాను. తరువాత తమ వెంట రమ్మంటూ వాళ్ళు సైగలు చేశారు. మెట్లమీద నుంచి తీసుకెళ్ళి, అక్కడెవరో ఉంటే వాళ్ళకి నన్ను అప్పచెప్పారు. హాలుగేటువైపు తీసుకువెళ్ళారు. లోపలికి పంపి తలుపేశారు. అసలు సమస్య అక్కడ మొదలైంది. లోపలంతా చీకటి. నెమ్మదిగా కలియజూస్తే అప్పుడర్థమైంది. అది మూడవ అంతస్థు బాల్కనీ అని. అప్పుడు కంగారు మరీ ఎక్కువైంది. నేనేమో మూడో అంతస్థులో మా వారు కింద ఎక్కడో ఉన్నారు.

కింద వేదికపై అద్భుతమైన ప్రదర్శన జరుగుతోంది. జనాలంతా మంత్రముగ్ధులై తిలకిస్తున్నారు ఆ ప్రదర్శనేంటో నేను పట్టించుకోలేదు. ఆ ధ్యాసే లేదు. ఆ చీకటి వెలుగులో మావారెక్కడైనా కనిపిస్తారేమోనని బాల్కనీ నుంచి తొంగి తొంగి చూస్తున్నాను. కానీ అన్నివేలమంది జనంలో ఎలా గుర్తుపట్టను? అప్పుడు వెనక నుంచి ఎవరో నన్ను పిలిచినట్టైంది. చూస్తే మా వారు. ఆయన్ని చూడగానే ఎంత రిలీఫో చెప్పలేను. ఏడుపొచ్చినంత పనైంది. మెల్లగా ఇద్దరం గేటు తెరుచుకుని బయటకొచ్చాం.

నిజానికి ఈ చీరకట్టే మావారినీ, నన్నూ కలిపింది. ఇంతకు ముందే చెప్పుకున్నాం కదా? ఫెస్టివల్ థియేటర్‌లో తప్పిపోయి మావారిని కలుసుకున్నానని. ఆ తరువాత తనను అడిగాను? 'ఇంతకీ నేను ఆ అంతస్తులోనే ఉన్నానని ఎలా తెలిసింది' అని. అసలు కథ అప్పుడు చెప్పారు. నేను ఒపెరా హౌస్ థియేటర్ బయటికి వెళ్ళి ఇరవై నిమిషాలైనా తిరిగి రాకపోయేసరికి ఆయనకీ కంగారు

మొదలైంది. ఆయనా గేటు బయటకు వచ్చే ప్రయత్నం చేశారు. కానీ, సెక్యూరిటీవాళ్ళు ఆయన్నీ వదల్లేదు. దాంతో ఆయనకి కోపం వచ్చేసిందట. "మేం ఇండియా నుంచి ఈ దేశానికి వచ్చాం. నా భార్య బయటికి వెళ్ళి తిరిగిరాలేదు. నన్ను పంపించరేం?" అంటూ ఇంగ్లీష్‌లో గట్టిగా అరిచేశారట. ఆ అరుపులకు చుట్టుపక్కల కొంత అలజడైంది. వాళ్ళు 'ష్...ష్..మెల్లగా' అంటూ సైగలు చేసి ఆయన్ని బయటికి పంపించారు. ఇక, అక్కణ్ణుంచి మావారు కనిపించిన వాళ్ళందర్నీ సైగలతో నన్ను చూశారేమోనని అడిగారు. మూలమూలలా గాలించారు. చివరికి ఆయనకో ఆలోచన తట్టింది. అక్కడున్న ఇద్దరు స్టాఫ్ అమ్మాయిల దగ్గరకెళ్ళి ఎక్కడైనా చూశారా అని అడిగారు. 'శారీ' అనగానే ఆ అమ్మాయికి ఏదో గుర్తొచ్చినట్టు ముఖం పెట్టిందట. ఆ ఫంక్షన్ హాల్లో దాదాపు రెండువేల మందికి పైగా ఉన్నారు. వాళ్ళందర్లోనూ చీరకట్టున్న ఏకైక స్త్రీని నేనే. ఆ అమ్మాయి వెంటనే అక్కడున్న ఇతర సిబ్బందితో వాళ్ళభాషలో ఏదో చెప్పింది. ఓ అరగంటలో వాళ్ళు అంతా గాలించి చివరికి నేనున్న బాల్కనీలోకి మావారిని పిల్చుకొచ్చారట.

అప్పుడనుకున్నా చీరే నన్ను కాపాడిందని. అంతకుముందు నేను అనుకున్నట్టు ఏ జీన్సో సూటో వేసుకుని వచ్చుంటే దేశంకాని దేశంలో ఏమై ఉండేదో! అందుకే అంటాను. 'బీ ఏన్ ఇండియన్ వేర్ ఎవర్ యూ ఆర్' అని.

ఫిల్మ్ ఫెస్టివల్, సెమినార్లలో పాల్గొనడమే కాకుండా ఈజిప్ట్ సందర్శించుకునేందుకూ కొంత సమయం కేటాయించాం. పిరమిడ్‌లు చూడ్డానికి వెళ్ళాం. గిజా పిరమిడ్ ఇక్కడ చూడదగ్గది. గిజా టూర్‌కి ఫెస్టివల్ నిర్వాహకులే ఏర్పాట్లు చేశారు. కానీ, ఆ టైమింగ్స్ మాకు కుదరలేదు. కెయిరోలో ఒక భారత కుటుంబం మాకు పరిచయమైంది. వాళ్ళు ఇండియన్ అసోసియేషన్ సభ్యులు. పిరమిడ్ల దగ్గరికి వాళ్ళతోనే వెళ్ళాం. అదొక అనిర్వచనీయమైన అనుభూతి. వేలయేళ్ళ కిందట ఈ ఎడారిలోకి ఆ రాళ్ళను ఎలా తెచ్చారో! అంతంత ఎత్తు ఎలా నిర్మించారో. అప్పటి రాజులను ఫారోలు అని పిలిచేవారు. వాళ్ళు చనిపోయాక మృతదేహాలను మమ్మీలుగా చేసి ఈ పిరమిడ్లు నిర్మించేవారు. మేం వెళ్ళిన రోజే ఆ ప్రాంతంలో డస్ట్ స్టార్మ్ మొదలైంది. విపరీతమైన గాలి చేతి రుమాళ్ళు ముక్కులకు కట్టుకుని కార్లు దిగాం. గాలి రానురానూ పెరిగింది. మావారి టోపీ ఎగిరిపోయింది. పిరమిడ్ పైకి దాదాపు సగం వరకూ ఎగురుతూ కనిపించింది. టూరిస్టులు తెచ్చుకున్న కోక్‌టిన్నులూ, పేపర్ ప్లేట్లూ, గ్లాసులూ అన్నీ గాల్లోకి లేచాయి. దాంతో చకచకా ఫోటోలు తీసేసుకుని కారెక్కి కూర్చున్నాం. ఆ పక్కనే ఉన్న మరో జగత్ప్రసిద్ధ కట్టడం 'స్ఫింక్స్' కూర్చున్న సింహం దేహం, మనిషి ముఖంతో చూపరులను విశేషంగా ఆకట్టుకుంటుంది.

మర్నాడు అక్కడి ప్రఖ్యాతమైన మార్కెట్‌కి వెళ్ళాం. ఇది రెండువేల సంవత్సరాల నుంచి అలాగే ఉందట. ఆ సందులూ, గొందుల్లో ఎలాంటి మార్పులేదట. దీన్ని చూస్తుంటే మన వారణాసే గుర్తుకొచ్చింది. ఆ మార్కెట్లో పిరమిడ్లు, ఫారోల నమూనాలతో పాటు కొనదగ్గది పేపరోస్. ఇది రెండువేల ఏళ్ళ నుంచి ఈజిప్ట్‌లో తయారౌతున్న కాగితం. అప్పట్లో ఓ గడ్డిమొక్కతో దీన్ని తయారుచేసేవారట. వీటిపైన గ్రంథరచనా, చిత్రలేఖనం చేసేవారు. ఆ సంస్కృతిని కొనసాగిస్తూ ఇప్పటికీ ఈ పేపరోస్ పై చిత్రాలను వేసేవారు చాలామంది ఉన్నారు. ఆ చిత్రాలు ఇక్కడ దొరుకుతాయి. కెయిరోలో పెద్ద ఫిల్మ్‌సిటీ ఉంది. అందులో పిరమిడ్‌లూ, ఈజిప్ట్ వీధులూ పిల్లలకు గేమ్ పార్క్ ఉంది. అందులో కొంతమంది ఈజిప్ట్ అమ్మాయిలు నన్ను చూడగానే కిలకిలా నవ్వుతూ దగ్గరికి వచ్చారు. నా బొట్టూ, చీరకట్టూ వింతగా చూశారు.

కెయిరో నుంచి వచ్చిన తర్వాత హైదరాబాదు డైరెక్టరు గుణశేఖర్‌గారి నుంచి మా వారికి ఫోను వచ్చింది. తాను తీసే సినిమాలో ఒక ముఖ్యమైన క్యారెక్టరుందని, దానికి సింగీతమే తగినవారని, హీరో అల్లు అర్జున్ తాత వేషమని, వెయ్యాలని కోరారు. ఎలాంటి క్యారెక్టరో కథ విని, దానికి మావారు అంగీకరించారు. షూటింగు మొదలెట్టిన తర్వాత ఆయన హైదరాబాదుకు వెళ్తూవస్తూ ఉండేవారు. ఆఖరి షెడ్యూలు రాజమండ్రి, రాజోలులో తీస్తారట అని మావారు చెప్పారు. వెంటనే గోదావరి జిల్లా షూటింగ్ అయితే నేనూ వస్తానన్నాను. కాకినాడలో పుట్టి, గోదావరి జిల్లాలో పెరిగాను కదా! ఆ మమకారం వలన నాకు ఉత్సాహం వచ్చింది. కానీ ఆ ఏరియాలలో

వానలు పడ్తూండడం వలన, అక్కడ షూటింగ్ కేన్సిల్ చేశారని తెలిసి నిరుత్సాహపడ్డాను. "ఎటూ ఆఖరి షెడ్యూలికి రావాలనుకున్నావ్ కదా? హైదరాబాద్ అయితేనేం రమ్మని" అన్నారు. ఒక్క షూటింగ్ కూడా రాలేదు కదా. రామోజీ ఫిలిం సిటీలో షూటింగుట. 'ఆకాశవీధిలో', కొన్ని షూటింగ్‌లకి వచ్చావ్ కదా రమ్మన్నారు. సరేనని నేనూ వెళ్ళాను. అక్కడ సరదాగనే ఉండింది. అందరూ నన్ను, ఆఖరుకి గుణశేఖర్ గారు కూడా "పోయినసారి షెడ్యూలికి రాలేదేమండీ! సింగీతంగారు పెద్ద డైలాగు ఒకే టేక్‌లో చెప్పేశారు" అన్నారు. నాకు ఉసూరనిపించింది, రాలేదే అని. నాలుగైదు రోజులు షూటింగు జరుగుతోంది. దానిలోని ఆర్టిస్ట్ రాధాకుమారిగారు, అందరూ నాకు మంచి కంపెనీ యిచ్చారు. రాధాకుమారిగారు నాకు మదరాసులోనే చాలా పరిచయం. ఏటేటా శ్రావణమాసంలోని వరలక్ష్మీ పూజ చేసుకుని పేరంటం పిలిచేవారు. అలాగే గొల్లపూడి మారుతీరావుగారి భార్య శివానిగారు కూడా దసరాలకీ, పూజలకీ పేరంటానికి పిలుస్తూ ఉంటారు అలాగ 'వరుడు' షూటింగప్పుడు రాధాకుమారి గారు కంపెనీ యిచ్చేవారు. నాలుగైదురోజులు షూటింగయేసరికి ఇంతలో ముఖ్యమంత్రి డా.రాజశేఖర్ రెడ్డిగారి హఠాత్ మరణంతో మూడు నాలుగురోజులు షూటింగ్ కేన్సిల్ అయింది. నాలుగురోజులు తర్వాత కంపెనీ కారు తీసుకుని పంజాగుట్టలోని మా బాబాయిగారిల్లు చూసుకుని, మా చెల్లెలు రఖుమ ఇంటికెళ్ళి, అక్కడే భోంచేసి సాయంత్రానికల్లా ఫిలిం సిటీకి చేరుకున్నాం.

చాలా సంవత్సరాల క్రితం మావారు కాశీనాధుని నాగేశ్వరరావుగారి వేషం వేసారు. "టంగుటూరి ప్రకాశం" సినిమాలో విజయచందర్ కోరగా వేసారు. అచ్చం అలాగే ఉన్నారు. నాగేశ్వరరావుగారే దిగివచ్చినట్లుగా ఉన్నారు ఆ ఫోటో ఇంకా మా డ్రాయింగ్ రూంలో అలాగే ఉంచాం.

'మైకేల్ మదనకామరాజు' కథ సినిమాలో కమల్ హాసన్ కోరిక పై, టైటిల్స్ జరుగుతున్నప్పుడు ఫిల్మ్‌లోంచి పైకి వస్తారు. ఆయన సింగీతమే. అది అందరికీ తెలిసిన విషయమే. కమలహాసన్ మొదటి పిక్చరు 'రాజాపార్వై' తీస్తున్నప్పుడు సినిమాలో రికార్డింగ్ చేస్తున్న సీనులో చటుక్కున మెరుపులా కనిపిస్తారు సింగీతం.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments